

figtsbarende Foranstaltninger eller behørig Kraft til at forebygge eller standse Udvælsen af samme, skal, forsaavidt ikke for enkelte Tilfælde en større Straf er bestemt, straffes med Fængsel; dog kan en Officer, naar han i vigtige Tilfælde, gjør sig skyldig i grov Tilfidsjættelse af sin Pligt i ommeldte Henseende, straffes med Embeds Fortabelse.

§ 129.

Den Foresatte, som ikke drager sine Undergivne tilbørlig til Ansvar for de af dem begaaede Forbrydelser ved enten at lade dem tiltale eller selv at paalægge dem den forskyldte Straf, forsaavidt han dertil er berettiget, eller ved at anmelde Forbrydelsen til vedkommende høiere Foresatte, eller som ulovlig forskaaner Undergivne for ikjendt Straf, skal anses med Fængsel. En Officer kan i vigtigere Tilfælde, eller naar han oftere findes i samme Brøde, straffes med Embeds Fortabelse.

§ 130.

Den, som belægger nogen Undermand med Straf, uagtet Myndighed dertil ikke tilkommer ham, eller overskrider Grændserne for sin Straffemyndighed, eller i Dvrigt ulovlig lader nogen Straf fuldbyrde, eller paa anden Maade misbruger sin Myndighed til Undermænds Forurettelse ved Afstræffelse eller Fængsling, skal, saafremt han ikke efter den borgerlige Straffelov har forskyldt større Straf, anses med Fængsel eller med Embeds eller Bestillings Fortabelse.

§ 131.

Den, som ulovlig slaar eller paa lignende Maade over personlig Vold imod Undermænd, skal straffes med Fængsel, og Straffen skal, hvis Undermanden ikke ved sit opirrende Forhold har egget til Forbrydelsen, i det Mindste være Bagtarrest i 30 Dage eller anden Fængselsstraf af lige Størrelse. Udarter saadan Vold til egentlig Mishandling, eller er der andre særdeles skjærpende Omstændigheder tilstede, anses den Skyldige med Fængsel i anden Grad eller med Embeds eller Bestillings Fortabelse, saafremt han ikke efter den borgerlige Straffelov har forskyldt større Straf.

Den høiere Foresatte, som er tilstede ved saadan ulovlig Medfart imod sine Undergivne og ikke strax skrider ind for at standse den, behandles efter Reglen i § 127.

§ 132.

Bestemmelserne i § 131 komme ikke til Anvendelse, naar det bliver nødvendigt at anvende legemlig Magt imod en Undermand for under Fægtning, i Havsnød, under Dyrer eller andre Omstændigheder, som udræve Krigslydighedens strengeste Haandhævelse, at tvinge en ulovlig Undergivent til afkortøvet at efterkomme Befalinger, som sigte til at forhindre eller standse Slugt, Rejsning, Plyndring, Voldsomheder eller andre grove Forbrydelser, eller i Dvrigt i yderste Nød og paatrængende Fare gives til at afvende Ulykke eller fremme Krigens Diemed. Magt kan i disse Tilfælde lovlig anvendes, og den Skyldige, som derved kommer til Skade eller endog omkommer, tager Skade for Hjemgjæld eller ligger paa sine Gjæmninger. Dog, hvis det er aabenbart, at der er anvendt haardere Dvangsmidler, end til Diemedets Opnagelse kunde anses nødvendigt, bliver det at undersøge, om dette efter Omstændighederne bør tilregnes som forsætligt eller uagtsomt. I sidste Tilfælde idømmes der ham en passende Fængselsstraf.

Heller ikke er det Myndigheds Misbrug, hvis en Overmand, naar flere menige Krigsmænd i Forening gjøre sig skyldige, i Forhaanelser mod ham, truende Sammenstimlinger eller andre grove Forseelser og ikke paa Befaling vende tilbage til Lydighed, søger at kaffe sine til siebliffelig at gjenoprette Lydighed og Orden sigtende Befalinger Virkning ved paa Stedet